

MERCHANDISER ȘI MERCHANDISING L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 13

Am ajuns în seara aceea, exact la timp, la adresa indicată și am găsit vreo douăzeci de oameni care treceau prin aceeași rutină ca mine — veniți să învețe și să plece, la sfârșit, cu un certificat de participare care pentru mulți avea să însemne titluri și puncte.

Prima zi a fost o tură de prezentări — cine suntem, de unde venim —, iar printre cei de acolo era cineva de la Standa, cineva de la Upim, cineva de la căile ferate de stat, de la o televiziune locală, un optician, un vânzător de fructe, un consultant de afaceri, un agent de vânzări de brânzeturi și eu.

Mă întrebam în ce mă băgasem, dar plătisem deja și, ca un idiot, mi-am zis că îmi dădusem singur gol — cel puțin la început, până să văd cum evoluează lucrurile.

Erau trei instructori, două femei și un bărbat, cu o vârstă medie de vreo treizeci și cinci de ani, cu genul de experiență care arată bine într-un CV, dar care nu înseamnă neapărat competențe reale.

Fuseseră recrutați de pe Amazon și LinkedIn, iar pentru ei era un mare motiv de mândrie și de prestigiu să facă parte din mediul unei multinaționale și să poată spune: noi predăm aici.

În a doua zi au început să proiecteze slide-uri PowerPoint — era ca și cum m-aș fi întors la una dintre ședințele mele Gillette —, dar am rămas calm și am hotărât să înțeleg întâi și să judec după aceea.

În a treia zi a apărut un director al școlii, care a crezut că e o idee bună să mă scoată în evidență și să mă ia la întrebări în fața tuturor, aproape ca și cum ar fi încercat să mă pună în încurcătură — deși nu-mi dădeam seama de ce.

Fusese manager la BIC FRANCE și disprețuia Gillette și pe oricine avea legătură cu ea, direct sau indirect.

În a patra zi a revenit cu o femeie, CEO-ul multinaționalei care conducea școala și cursurile ei. A venit la pupitrul meu, și-a tras un taburet și s-a așezat lângă mine. N-a spus nimic, doar se uita la notițele pe care le luam în caiet — numai triumphiuri, nicio notiță propriu-zisă.

Mai erau două zile până la încheierea cursului. Toată lumea era mulțumită și motivată, iar când discuția în jurul mesei a ajuns la mine, m-au întrebat ce părere am.

Nimic, am răspuns, și toată sala a tăcut.

În ultima zi a trebuit să semnăm ca să încheiem și să ne ridicăm certificatele de participare — diploma propriu-zisă urma să vină prin poștă —, iar după ce am semnat mi-am luat rămas-bun și am plecat.

M-am oprit în fața unei biserici și am intrat. Era plină, se ținea o slujbă, iar cursul mă învățase ceva ce nu știam: adevărații maestri ai merchandisingului erau preoții. Vindeau fără ca nimeni să observe vreodată și erau buni la asta tocmai pentru că nici măcar nu expuneau marfa.

Dădusem bani buni, când ar fi fost de ajuns să citesc istoria, exact cum îmi sugerase tatăl meu. Ce greșeală, să nu-l ascult.

Ferdinando